

comissió obrera
nacional de Catalunya

Informe de situació per al Consell Nacional de la CS de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya

Barcelona, 19 de desembre del 2019

INFORME DE SITUACIÓ PER AL CONSELL NACIONAL

Tanquem l'any 2019 amb la reunió del Consell Nacional, en què presentem el balanç parcial del mandat, després de superar-ne amb escreix l'equador, i encarem l'última etapa, amb l'inici de la 2a Assemblea sindical oberta (ASO), assumint el repte de seguir projectant el sindicat al nou present del món del treball.

La CE de la CONC hem fet una avaluació del que l'organització ha desenvolupat del Pla d'acció, així com les tasques de les diferents secretaries previstes als seus plans de treball. Aquest informe desenvoluparà els aspectes més rellevants de la feina feta pel conjunt de l'organització i proposarà els eixos prioritaris per encarar la resta del mandat, amb l'objectiu de dur a terme el màxim de les propostes que vam aprovar a l'11è Congrés.

En termes generals, podem dir que el ritme d'assoliment dels objectius congressuals és bo i que el balanç, fins ara, és bastant satisfactori. Hem de reconèixer, però, que les dificultats per fer els canvis que ens vam proposar al congrés encara ofereixen les resistències d'una organització molt arrelada a una cultura del treball relacionada amb la representació legal dels treballadors i treballadores i unes estructures que donen resposta a l'esmentada cultura. A poc a poc el sindicat assumeix noves formes de treball, noves maneres de relacionar-se amb els treballadors i treballadores, reconeix nous espais laborals i incorpora noves fórmules, però no a la velocitat a què s'estan produint els canvis en el teixit productiu i en les relacions laborals.

Aquest informe també farà una petita anàlisi del context, que és molt rellevant en alguns aspectes, si tenim en compte el debat sobre la investidura al Congrés dels Diputats i Diputades, la situació a Catalunya després de la sentència del Procés, els indicadors sobre l'atur i l'increment dels ERO o la lluita contra el canvi climàtic o la violència masclista, entre d'altres.

Acabem l'any amb bons resultats, tant pel que fa a eleccions sindicals com a afiliació, dos factors que quantifiquen, d'alguna manera, la capacitat del sindicat de donar resposta a les necessitats dels treballadors i treballadores per organitzar-se. Creixem en tots dos indicadors, sobre nosaltres mateixos i sobre tercers. Després d'un nou procés de concentració d'eleccions sindicals, CCOO és, de nou, la primera força sindical de Catalunya i el sindicalisme confederal, en unitat d'acció, representa el 80 % de la classe treballadora catalana. Malgrat els intents per part d'alguns sectors socials i polítics del país de canviar el mapa sindical català, el sindicalisme de classe i nacional, confederal i sociopolític que representa CCOO de Catalunya és el més atractiu per a la majoria de treballadores i treballadors catalans.

Situació política

Crisi política a l'Amèrica del Sud

Des de la darrera reunió del Consell Nacional, la situació política internacional ha viscut alguns esdeveniments d'interès que cal ressaltar, sobretot a l'Amèrica del Sud.

Al Brasil, la Cort Suprema ha posat en llibertat el president Lula, cosa que ha esperonat les forces d'esquerra brasileres i, en especial, el Partit dels Treballadors, a fer front a Bolsonaro i les seves polítiques neofeixistes. Lula encara té vuit causes obertes, de manera que la comunitat internacional ha de seguir denunciant el cop d'estat judicial i polític al Brasil i reclamar la restitució plena dels instruments democràtics de governança del país.

A Bolívia s'ha produït un cop d'estat militar contra el Govern del president Evo Morales, que s'ha vist obligat a exiliar-se per protegir la seva vida i per continuar lluitant per restaurar la democràcia. Considerem lamentable la posició de la UE davant d'aquesta situació, que ha blanquejat l'actitud dels militars i dels seus aliats, que, de manera antidemocràtica i provocant, a més, desenes de morts als carrers, han derrocat el Govern que més progrés social havia portat al poble de Bolívia en moltíssims anys.

És destacable també la revolta popular a Xile davant de les polítiques de retallades i d'austeritat dels governs conservadors dels darrers anys. Hi ha hagut grans mobilitzacions als carrers, que han obtingut una resposta de les forces policials i militars absolutament desproporcionada i criminal: més de vint persones han mort, més de vuit mil persones han estat empresonades i desaparegudes, i més de tres-centes cinquanta persones han patit ferides oculars greus. Aquestes mobilitzacions han rebut el suport del moviment sindical internacional i seguiran disposant de la solidaritat internacional com a element de pressió per garantir el restabliment i la millora de les llibertats del poble de Xile.

A l'Equador també hi va haver un conflicte social molt fort com a resposta a unes mesures impopulars del president Moreno, adoptades en aplicació de dictàmens de l'FMI, i que han tingut conseqüències nefastes sobre la vida i el treball de les persones.

Més recentment, Colòmbia —país amb el qual tenim una llarga tradició de cooperació sindical directa— s'ha afegit al tauler de les protestes regionals. Després de tres anys des de la signatura de l'Acord de Pau entre les FARC i el Govern de l'expresident Santos, que havia de posar fi al conflicte armat que havia assolat el país durant més de cinquanta anys, Colòmbia continua en una situació de violència, inestabilitat social i precarietat en termes laborals. L'Acord de Pau establia l'arquitectura d'un nou Estat basat en la justícia social, però, només s'ha implementat un 30 % de les mesures previstes. Alhora, des del Govern s'han seguit impulsant les receptes neoliberals imposades per l'FMI, el BID, el Banc Mundial i l'OCDE. Per tot això, el dia 21 de novembre les tres confederacions sindicals colombianes (amb la CUT en primera fila) i més de cinquanta organitzacions de la societat civil, reunides en el Comité Nacional del

Paro, van convocar i organitzar una vaga general en contra de les reformes laborals i dels sistemes de pensions i tributari, de la privatització del sistema productiu i del sector financer nacional, de la restricció del dret a la protesta i de l'incompliment dels acords amb els sindicats, entitats socials i estudiantils. El *paro nacional* va ser tot un èxit de participació i les mobilitzacions segueixen per tot el país per demanar diàleg amb el Govern de l'actual president Iván Duque.

Han tingut lloc eleccions generals a l'Argentina, on el peronisme ha obtingut una majoria que li permetrà governar i modificar els plantejaments neoliberals de l'anterior Govern.

En general, la situació a tots aquests països posa de manifest una problemàtica regional d'imposició supranacional de polítiques econòmiques i socials en contra de les classes populars. Després d'un cicle de mesures que havien reduït la pobresa i, en part, la desigualtat existent, la dreta, amb els EUA al capdavant, intenta imposar un altre cop l'ordre econòmic més favorable al capitalisme financer, extractiu, insostenible i més explotador.

De totes maneres, a finals d'aquest any 2019 se sabrà si les dues acusacions adreçades al president Trump són motiu suficient per justificar l'*impeachment* i si prosperaran o no.

Conflictes a l'Orient Mitjà i a l'Índia

També a altres zones del món hem assistit a esclats massius de la protesta per l'aplicació de receptes en contra de la classe treballadora, com, per exemple, al Líban, a l'Iran, on va haver-hi més de cent morts al carrer a causa de la repressió, o a l'Iraq, on els morts van ser més de quatre-cents. De fet, al Líban, país amb el qual mantenim una relació directa, les protestes encara no s'han acabat. El deteriorament econòmic, el col·lapse financer, la corrupció política, l'anunci de la pujada d'un impost sobre l'ús de WhatsApp (entre altres mesures) van fer que sobretot la joventut ocupés els carrers de tot el país en contra també del sistema polític confessional, a la vegada que el sindicat Fenasol convocava una vaga general.

A l'Índia vam assistir a l'enèsim accident laboral a causa de la cobdícia empresarial, que va deixar quaranta-tres morts (entre ells, menors d'edat) pel foc que es va produir en una fàbrica on els treballadors i treballadores també hi dormien. En un país on s'han aplicat reformes que van en contra de la legislació internacional del treball, els sindicats ja han convocat, per al proper 8 de gener, una vaga general.

Context a la UE

Quant a la UE, una vegada la nova Comissió Europea ha pres possessió, s'ha de veure si el gir de l'austeritat cap a polítiques que afavoreixin l'impuls del pilar europeu de drets socials (PEDS) es durà a terme. També s'haurà de veure si respectarà els compromisos anunciats per als seus primers cent dies, com ara: un pacte verd europeu; un instrument jurídic per garantir que tots els treballadors i treballadores tinguin un salari mínim just; una proposta per introduir mesures de transparència salarial vinculants, i una proposta de legislació per a un enfocament europeu coordinat sobre les implicacions ètiques i humanes de la intel·ligència artificial (IA).

A França, els sindicats CGT, FO, Federació Sindical Unitària (FSU), Solidaris i dos sindicats estudiantils, UNL i UNEF, van convocar una vaga general per al dia 5 de desembre, que va durar uns dies més, amb protestes i bloquejos dels transports a tot el país, en contra, sobretot, de la reforma del sistema de pensions, que pretén privatitzar i també endarrerir l'edat de jubilació.

D'altra banda, estem en espera del resultat de les eleccions generals al Regne Unit per veure quin desenvolupament tindrà el Brexit, que és cabdal per a la configuració de l'espai europeu.

Aspectes d'incertesa, als quals el sindicalisme europeu fa front amb la contínua reivindicació de la CES d'enfortir la concertació social, desenvolupar amb recursos suficients el pilar social europeu (amb el relatiu desplegament legislatiu en matèria social) i la posada en marxa de l'autoritat laboral europea, en la qual el nostre company Ricard Bellera, secretari de Treball i Economia de CCOO de Catalunya, ha participat com a expert de la CES.

Negociació per a la investidura a Espanya

A Espanya, després de la repetició electoral per les investidures fallides de juliol i setembre, els resultats mantenen la majoria d'esquerres a la cambra baixa, amb una lleugera caiguda del PSOE de tres diputats i diputades i set d'Unides Podem (UP), que no s'han traslladat al partit d'Errejón, Más País, ja que només ha aconseguit tres escons. Les eleccions també reflecteixen alguns resultats significatius en relació amb la configuració anterior del congrés: els cinquanta-dos diputats i diputades de Vox, que ha duplicat la seva representació i se situa com a tercera força política, i la davallada de C's fins als deu diputats i diputades, que ha provocat la dimissió del seu president, Albert Rivera, i la d'alguns referents del partit.

El PP ha recuperat una part important de la caiguda de les eleccions anteriors, vint-i-dos escons, però encara té una representació que és de les pitjors en molts anys per a la força política conservadora.

Pel que fa a la representació dels partits independentistes, cal destacar la repetició de la victòria d'ERC, encara que perd dos escons; la millora de JxCat, amb vuit diputats i diputades, i l'entrada de la CUP, amb dos representants.

Aquestes eleccions mostren la fragmentació del mapa polític al país, que no només confirma el final del bipartidisme, sinó que constata una opció centrífuga del vot per part de forces nacionalistes, independentistes o regionalistes, i deixa un congrés amb setze forces polítiques diferents.

Una mala notícia és la forta presència de Vox al congrés, que significa la tornada a l'arena política pública amb plena impunitat d'idees feixistes, que exclouen una part de la societat i trenquen la convivència d'un país que ha lluitat, i lluita molt, per aconseguir les llibertats i la justícia social. No hem de blanquejar-ne la presència i hem de lluitar amb totes les eines democràtiques per fer-los fora de les administracions.

Aquest mapa polític fragmentat fa difícil pensar en una solució per formar govern, veient les dificultats manifestades l'estiu passat, però l'acord exprés entre el PSOE i UP, en quaranta-vuit hores, ha sorprès propis i estranys, i ha obert una línia de negociació amb diferents forces nacionalistes i independentistes, que inicialment ha rebut el suport d'uns i que deixa en mans d'ERC la possibilitat d'articular un govern de progrés amb suport plurinacional. Aquesta opció és la que ha defensat CCOO de Catalunya des del primer dia després de les eleccions.

Si es confirma aquesta fórmula de govern, el sindicalisme ha d'exigir la recuperació dels equilibris trencats amb les reformes laborals i les retallades socials. El programa de govern ha de preveure reformes estructurals per posar fi a la precarietat laboral i recuperar la força de la negociació col·lectiva com a garantia de drets col·lectius i equilibri en les relacions laborals. També, cal començar a reconstruir els pilars de l'estat del benestar mitjançant uns pressupostos socials que augmentin la despesa social i incrementin la capacitat d'ingressos, mitjançant una política fiscal que gravi les rendes del capital i el patrimoni fins a arribar a la mitjana d'ingressos de la UE, prop de 90.000 milions d'euros més.

El nou Govern ha de canviar la llei laboral per trencar la nova doctrina del Tribunal Constitucional (TC), que, davant dels recursos d'empara que afectaven la reforma laboral, ha anteposat els interessos econòmics al dret fonamental, com en el cas de la sentència en relació amb els acomiadaments per baixes intermitents. Aquesta sentència té la resposta del moviment sindical, amb les mobilitzacions convocades per CCOO i UGT a tot l'Estat i la confrontació sindical i jurídica davant de cada acomiadament, així com la denúncia al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) per revertir la doctrina del TC. Ara bé, a més de la batalla judicial exigim un canvi de norma urgent a l'Estatut dels treballadors.

Catalunya, la sentència del Procés, la negociació d'investidura i la negociació de pressupostos

La negociació d'investidura entre el PSOE i ERC obre una porta a la negociació política del conflicte territorial que vivim des de fa anys. Una negociació que ha de preveure la situació penal dels presos i preses independentistes per encarar un procés de recomposició política i institucional que es pugui presentar a la ciutadania perquè exerceixi el seu dret a decidir.

Una negociació que pateix la pressió de l'independentisme que representen la CUP, d'una banda, i, sobretot, de l'espai Puigdemont, amb JxCat i els seus membres del Govern, que aposten per la confrontació com a proposta electoral davant d'unes properes eleccions autonòmiques.

El sindicat ha defensat un acord d'ERC amb el PSOE i UP que faciliti la investidura. Així mateix, hem plantejat la necessitat d'afrontar noves eleccions a Catalunya per clarificar el mapa de representació política amb unes eleccions no plebiscitàries per abordar la necessària negociació política i la sortida del bloqueig institucional dels actuals Govern i Parlament.

Aquesta tensió política viu les conseqüències de la sentència del Procés, que s'han materialitzat en grans mobilitzacions del moviment independentista i en les reaccions violentes d'alguns grups minoritaris, que el sindicat ha condemnat sense pal·liatius i que sempre ha diferenciat de les mobilitzacions pacífiques del moviment independentista.

Cal destacar la falta d'acord del sindicat amb la resta d'entitats socials per confluïr a la manifestació a Barcelona en contra de la sentència. Un calendari de mobilitzacions independentistes que finalment va fer impossible l'encaix d'una convocatòria més àmplia i transversal que fes una crida, també, a aquella gent que no comparteix l'objectiu de la independència, però sí el fet de reclamar la llibertat dels presos i preses, el diàleg i la solució política a un problema polític per recuperar la normalitat institucional i donar respostes a les desigualtats socials que pateix la societat catalana. Es tracta de conceptes que no vam poder acordar, cosa que ens va fer optar per no participar en la manifestació, per evitar la instrumentalització de la pluralitat que representem CCOO.

En paral·lel, el Govern ha començat a negociar els pressupostos amb En Comú Podem (ECP) en una fase prèvia a l'inici de la tramitació parlamentària. Una negociació de la qual, en diferents reunions d'ERC i d'ECP amb el sindicat, ens informen que avança per bon camí i que podria garantir un acord per als pressupostos de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona. Aquest acord serà possible, i així ho reconeixen tots dos partits, si s'arriba a bon port en les negociacions d'investidura.

Aquests pressupostos preveuen un increment important de la despesa social i un increment d'ingressos en els impostos de l'IRPF als trams alts, el de successions i una taxa verda i turística.

Aquestes propostes són importants per canviar la direcció de les polítiques econòmiques en pro de millorar els nivells de cohesió social. Així ho valorem des de CCOO, sense renunciar a denunciar la necessitat d'abordar una reforma estructural del sistema fiscal que permeti l'increment dels ingressos públics amb un sistema progressiu i progressista, de manera que pagui més qui més té i qui més guanya, i que doni suficiència pressupostària per revertir estructuralment les desigualtats socials.

Signes de la desacceleració econòmica

L'evolució de les dades macroeconòmiques a Catalunya i Espanya palesa signes de creixement al voltant del 2 %. Aquestes dades no han evitat l'augment de l'atur i l'alentiment de la creació d'ocupació i de les altes a la Seguretat Social.

Les dades de la darrera EPA, la del tercer trimestre, ens deien que a Catalunya l'atur afectava 419.752 persones, un 10,92 % de taxa d'atur, que el 57 % de l'atur és femení i que gairebé el 21 % s'atribueix a persones migrants. A Catalunya treballen a temps parcial 495.480 persones, un 14,46 % de la totalitat de les persones contractades, la majoria de les quals són dones, que representen el 74 % dels contractes a temps parcial. A Catalunya el 43,5 % d'aquesta parcialitat és involuntària i precaritza majoritàriament el treball de les dones.

La temporalitat afecta 670.618 persones amb contracte de treball, un 22,84 %, i s'agreuja la dualitat del mercat de treball mes a mes, com confirmen les dades d'atur registrat del mes de novembre, segons les quals el 86,5 % dels contractes signats són temporals. També les dades de novembre confirmen una sèrie de cinc mesos d'increment d'aturats i aturades.

L'increment de la presentació d'ERO a Catalunya des del mes de setembre ha significat un increment d'acomiadaments i un tancament d'empreses que està afectant seriosament, sobretot, el sector industrial i algun sector dels serveis. Empreses importants han afrontat difícils processos de negociació, que han superat, en la majoria de casos, amb acords que han permès reduir l'impacte dels acomiadaments, en nombre i en alternatives laborals i socials, i reindustrialitzar-les en algun cas. En tot aquest procés el paper del sindicat ha estat important i ben valorat pels treballadors i treballadores, com el cas de TE Connectivity, on després de l'expedient hem guanyat les eleccions sindicals amb majoria absoluta.

És important seguir defensant la transició justa en el canvi del teixit productiu i reforçar la reivindicació del pes industrial en l'economia catalana. El Pacte nacional per a la indústria (PNI), en el marc d'uns nous pressupostos, ha de recuperar el seu nivell d'implementació i desenvolupament per afrontar els reptes de la indústria 4.0. Sectors centrals de la indústria a Catalunya, com el sector de l'auto, han d'incorporar-se a l'avantguarda del canvi cap a l'electrificació i la conducció autònoma per mantenir la seva capacitat productiva i d'ocupació de qualitat, i han d'actuar com a motor industrial, tal com l'informe presentat pel sindicat planteja de manera molt clara.

El sindicat ho tenim clar: volem posar-nos al capdavant dels canvis, amb planificació, recursos i alternatives que garanteixin augmentar el pes industrial en l'economia catalana, incrementar el valor afegit de la indústria i garantir una transició justa des del punt de vista social i mediambiental.

El canvi climàtic (sostenibilitat) i els feminismes són reptes estratègics per al sindicat i per a la societat

Per afrontar aquests canvis hem d'incorporar dos conceptes que són cabdals per definir una posició estratègica del sindicat en la defensa del treball digne: la lluita contra el canvi climàtic (sostenibilitat) i la conquesta dels feminismes en la lluita per la igualtat.

- **La lluita contra el canvi climàtic**

El passat 27 d'octubre va tenir lloc una gran mobilització convocada per Fridays for Future (F4F) a la qual el sindicat es va incorporar de manera protagonista, pactant amb la plataforma i convocant un espai de reivindicació del moviment sindical en la defensa del planeta. CCOO i UGT vam organitzar, amb la participació de F4F, un acte reivindicatiu en el marc de les mobilitzacions del 27-O, que va ser possible gràcies a la tasca de coordinació que Acció Jove va dur a terme i a la bona relació que han teixit amb la plataforma de joves F4F.

Els darrers dies s'ha celebrat la cimera climàtica mundial COP25 a Madrid, amb l'absència d'alguns països que són potències mundials necessàries per assumir una estratègia comuna en la lluita contra el canvi climàtic.

El passat 2 de desembre s'iniciava a Madrid la 25a Convenció Marc de Nacions Unides sobre Canvi Climàtic (COP25). El principal objectiu de la COP25 és que els països arribin a un consens per desenvolupar el que ja es va aprovar a l'Acord de París del 2015. En aquell moment es va pactar el camí que calia seguir per reduir emissions fins al 2020, un termini que es compleix d'aquí a un mes. La COP25, que inicialment havia de tenir lloc a Xile, s'ha hagut de celebrar a la ciutat de Madrid per la situació de revoltes en què està immers el país i on ja han mort unes vint persones. En aquest sentit, i en el marc de la COP25, CCOO i UGT, conjuntament amb la CUT xilena, hem demanat a Nacions Unides que el Govern de Piñera no tingui la presidència de la cimera, atesa la seva incapacitat manifesta de trobar solucions polítiques a qüestions molt importants, cosa que és imprescindible en el marc d'una cimera del clima.

Durant aquests dies, el nostre sindicat ha organitzat una delegació de CCOO confederal que ha representat el sindicat en la delegació de la CSI i que ha estat participant en diversos actes relacionats amb la cimera, on hem intentat fer arribar les propostes sindicals en relació amb els objectius climàtics. El divendres dia 6 vam participar en la Marxa pel Clima, que va aplegar més de 500.000 persones als carrers de Madrid. Ja en el marc de la COP25 hi ha hagut debats sindicals sobre la participació pública en el sector energètic i s'ha fixat una posició en relació amb la declaració sobre la transició

justa que es deriva de la COP24 a Katowice, que és una demanda sindical en l'àmbit de les COP.

Aquesta COP, que va acabar el 13 de desembre passat, estava marcada per dos objectius clars: un de més polític, que era que tots els països poguessin fixar una major acció climàtica, i un de més tècnic, que era desenvolupar l'article 6 de l'Acord de París, és a dir, el marc regulador de drets d'emissió de CO₂ entre estats i empreses, l'única mesura que involucra de manera directa el sector privat. A més, en aquesta cimera s'ha afegit a la negociació la implementació del Pla d'acció de gènere aprovat a la COP23. El mateix dia 13 de desembre les posicions estaven lluny de poder rematar els acords necessaris en les matèries referides, cosa que és una molt mala notícia.

- **Per avançar en els feminismes, cal posar fi a les violències masclistes**

La societat segueix patint el flagell del assassinats de dones a mans d'homes, que és l'expressió més greu dels milers de casos de violència que les dones viuen al nostre país. El 25 de Novembre, Dia Mundial contra la Violència de Gènere, el sindicat ha tornat a denunciar aquest flagell social, tal com ho fa contínuament, en actes de reivindicació als carrers i amb la participació a la manifestació convocada pels moviments feministes.

El sindicat, però, no es conforma amb la denúncia i treballa per canviar la realitat des dels seus diferents espais d'intervenció, tant a l'empresa com en la concertació amb les institucions. Alguns exemples dels darrers mesos que volem destacar són la presentació de la guia contra les bretxes salarials del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, que ha desenvolupat un dels acords de l'AIC i que ha de servir de referència en la negociació dels convenis col·lectius. També és important l'acord de protocol d'assetjament a la Seat i el nou Pla d'igualtat de l'Ajuntament de Barcelona. Aquests acords d'empreses han de marcar el camí per a la difícil tasca que té el sindicat davant del repte d'incorporar eines d'intervenció per posar fi a la discriminació de les dones a la feina i la lluita contra tot tipus de violències.

En els darrers dies de febrer se celebrarà l'Assemblea confederal de dones a Madrid, en el marc del 8 de Març, cita que ha de servir per seguir impulsant l'organització cap l'assoliment efectiu d'un sindicat feminista i per enfortir la tasca d'aconseguir la igualtat real entre dones i homes, tant dins com fora del treball.

En el marc intern: importants debats sobre els serveis jurídics i el desenvolupament organitzatiu

En l'àmbit confederal hem abordat dos debats importants per reforçar l'espai de l'acció sindical i el marc organitzatiu per estendre el sindicat a més empreses i més territoris.

Els serveis jurídics abordaran alguns canvis estructurals per donar resposta a una millor homogeneïtzació dels serveis i, sobretot, d'accés als drets per part de l'afiliació. Aquesta realitat ha permès un gran treball de diagnosi compartida i els consensos pactats als plens dels serveis jurídics i al Consell Confederal. Només queda pendent tancar el debat del model de finançament i la taula d'honoraris, que ha de concloure durant el primer trimestre del 2020 i que permetrà, a la vegada, abordar el debat de la quota d'afiliació que tenim pendent des de fa dos anys.

El desenvolupament organitzatiu ha de concretar els recursos necessaris per seguir desenvolupant els acords que vam aprovar al congrés. Aquests acords orienten el sindicat a enfortir els espais organitzats a les empreses i els sectors amb representació, però també l'orienten a desenvolupar recursos humans i econòmics per a l'extensió i atenció sindicals en espais sense representació i, sobretot, en espais que alberguen noves realitats del treball. Aquestes noves realitats apareixen amb formes precàries a nous sectors de l'activitat laboral o a sectors tradicionals, que s'han vist afectats per la precarització, arran de tot allò que han facilitat les reformes laborals dels darrers anys.

En el marc del treball, per configurar els pressupostos PICONC per al 2020, mantenir la tensió electoral en període vall, sindicat els nous delegats i delegades escollits en el període de concentració d'eleccions sindicals, orientar els recursos per enfortir l'estratègia d'afiliació i desenvolupar els acords per crear espais de treball en col·laboració entre estructures —com el 22@, Mercabarna, La Manzana Verde, etc.—, el sindicat ha de desenvolupar definitivament els recursos dels fons de desenvolupament sindical FDOC i Fedes, perquè actuïn de manera proactiva en la consecució dels acords congressuals abans esmentats.

A punt de tancar el procés de concentració d'eleccions sindicals

Falten pocs dies per tancar l'any i, per tant, el procés de concentració electoral. En espera de les darreres dades, podem afirmar que guanyem les eleccions sindicals per desena vegada consecutiva. Som la primera força sindical des que es van legalitzar els sindicats i es van celebrar les primeres eleccions sindicals.

Les dades a 31 d'octubre són:

DELE G.	CCOO	%	UGT	%	US O	CG T	CS C	CS IF	TRE B.	ALTRE S	DIF. UGT
52.476	21.544	41,05	19.941	38	2.531	1.535	715	571	1.049	4.590	1.603

En els darrers mesos, les diferents organitzacions i, sobretot, els equips d'eleccions sindicals, han fet una feina quantitativament i qualitativament enorme per recuperar el retard en els preavisos i actualitzar el calendari electoral per tancar l'any amb uns resultats que incrementen el percentatge de representació de CCOO i milloren les dades anteriors i el diferencial amb el segon sindicat. Hem de felicitar el gran treball electoral del conjunt de l'organització, des de les persones que estan situades en la planificació i el seguiment dels processos electorals fins a les que cada dia surten al carrer, empresa per empresa, moltes vegades davant la duresa de les portes fredes i que fan possible que el sindicat arribi a milers d'empreses i treballadors i treballadores arreu de Catalunya.

L'afiliació creix, però no manté el ritme

El creixement afiliatiu de l'any 2019 és el més important dels tres anys en què hem tornat a recuperar el creixement d'afiliació. Podem acabar l'any amb més de 3.000 altes netes. Al tancament del tercer trimestre havíem aconseguit arribar a la xifra de 15.966 persones afiliades, un creixement de 3.277 sobre el 2018. És important destacar el creixement de l'afiliació de les dones, 2.260, ja s'arriba a les 62.758 dones afiliades, el 43 % del conjunt de l'afiliació. Si mirem les dades en clau de gènere, en l'afiliació, fins als quaranta anys, les dones guanyen pes respecte dels homes i arriben al 48 %, pràcticament la paritat. Entre les persones joves fins als trenta anys s'ha incrementat en 456 el nombre d'afiliats i afiliades (178 dones i 278 homes) i arriben als 6.984, el 4,78 % del total de l'afiliació. Aquesta dada confirma la necessitat de seguir reforçant l'estratègia de les organitzacions per millorar la participació del jovent al sindicat.

Per a aquest 2019 ens vam marcar uns objectius amb vista al 31 de desembre: arribar als 145.600 afiliats i afiliades totals, dels quals 61.700 havien de ser dones i 6.750, joves. La realitat és que els objectius se superaran en el seu conjunt.

De totes maneres, si mirem les dades del segon i del tercer trimestre, en espera de tancar les dades a desembre, veiem com s'ha alentit el nivell de creixement de l'afiliació. Hem passat d'un creixement el primer trimestre de 1.816 afiliats i afiliades, de 1.075 el segon trimestre i de 386 el tercer trimestre. S'ha produït una frenada en el creixement afiliatiu i, com sempre, hem de mirar amb més perspectiva les dades i tenir en compte les dades de l'atur, que estan en creixement, dels expedients de regulació... Cal que estiguem atents i que actuem per enfortir els plans d'afiliació que el sindicat té en marxa i que donen resultats, com es veu a les dades globals.

2a Assemblea sindical oberta de la CONC

En la reunió d'aquest Consell aprovem la carta de convocatòria de la 2a ASO i encetem, amb l'inici del 2020, un procés de participació que ens ha d'orientar sobre debats estratègics per a la societat, als quals el sindicat ha de fer front i per als quals ha de preparar-se políticament i organitzativament. Un procés de debats que ha de confluïr amb la Conferència de Joves que farem el primer trimestre de l'any, amb l'Assemblea

general de dones a finals de febrer i amb la trobada de l'actiu sindical per reforçar el caràcter de la nostra representativitat com a primera força sindical del país. Tot això ens ha de permetre entomar els reptes de l'acció sindical a les empreses i a la concertació amb una nova etapa política que hauria d'obrir el camí a la recuperació dels equilibris trencats al món del treball i reforçar la tasca i les funcions del sindicat per millorar la vida dels treballadors i treballadores.

Conferència de Joves

En paral·lel a la celebració de la 2a ASO, hem de fer la Conferència de Joves, convocada a escala confederal. Això ens obre una oportunitat —en el marc d'un procés de participació oberta al conjunt del sindicat, durant el primer trimestre— per poder abordar un debat cabdal per a l'organització i per a la societat. Debatre sobre el paper de les persones joves al treball, a l'acció social, a l'educació, a la transició ecològica, al debat de gènere i, també, al sindicat és una necessitat urgent i irrenunciable per a una organització que aspira a ser representativa de tota la classe treballadora i que s'envelleix, tal com veiem a les dades d'afiliació, en un grau superior a l'envelliment del mercat de treball. Totes dues coses necessiten accions concretes per avançar en l'emancipació plena dels projectes personals i col·lectius del jovent al nostre país. La conferència ha de comptar amb la participació del conjunt de l'organització, i així està organitzada, per garantir que les seves conclusions siguin assumides per tot el sindicat.

Iniciem una etapa per seguir fent funcionar el sindicat del present i preparant el sindicat del futur: una etapa il·lusiónant.